

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת כי תצא ■ י"א אלול תשע"ד 88

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שלמדו השבוע: צ-קכ"א ח"ב

יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חתי
שבת	י"א	מב:	רל"ג
ראשון	י"ב	מד:	רל"ד
שני	י"ג	מד:	רל"ה
שלישי	י"ד	מה:	רל"ו
רביעי	ט"ו	מה:	רל"ז
חמישי	ט"ז	מו:	רל"ח
שישי	י"ז	מו:	רל"ט

מעלת הלימוד

לבבו של האיש הישראלי בוער עד אין סוף. לכל יהודי יש כיסופים ורצונות חזקים ואדירים. אך העולם הזה, הגוף המגושם, הנסיונות, הנפילות והשבירות ושאר דמיונות, הם הם המונעים והמסתירים מעיני האדם לחזות בנועם ה'.

על-כן נמצא האדם בערפל, חושך לפניו מחושך, הסתרה שבתוך הסתרה, מיואש וחסר תקווה, באיבוד דרך מוחלט, בחוסר רצון להעפיל ולהתגבר על אותם נחשולים המאיימים להטביעו. אולם על-דא בדיוק צעק רופא הנפשות הגדול והעצום: "אין ייאוש בעולם כלל" - גם לך, במצבך הנוכחי, יש תרופות שהצלחה שלהם מובטחת מאה אחוז. אך עליך להפעיל את הלב, להתבונן במה שאני אומר לך, תקייים את העצות, ואז וודאי וודאי תזכה.

לכבוד ר"ה זוכים להתחיל מחדש את הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן. יש כאן הזדמנות לזכות ובמאמץ של כמה דקות ביום בלבד! לדלות ולגלות עצות קדושות ונצחיות יום יום. להתכלל עם כלליות אנשי הצדיק. לסיים את הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן בכל שנה!

והעיקר העולה על הכל: יום יום לעורר את האהבה, לעורר את הזיכרון, להיזכר מחדש בצדיק הקדוש הזה שאמר: שכשרק נזכרים בי נהיים כתינוק שנולד. לזכות בכל יום להידבק ולהתקשר לרבינו הקדוש בהתחדשות, לחפש עוד ועוד מה רבינו הקדוש רוצה ממני, איך אזכה להידבק ולהתקשר ולהתבטל לצדיק בתכלית, עד שזוכה להאכל ולהתהפך למהות הצדיק ממש... (כמבואר ליקו"מ תו"ק כ"ט)

אשרינו, אשרינו, אשרינו

ואמר רבנו זכרונו לברכה בפרוש: 'שִׁבְכָל שִׁיחָה וְשִׁיחָה שֶׁהִיא מְשִׁיחַ וּמְדַבֵּר עִמּוֹ יְכוּלִים לְהִיּוֹת עַל יְדֵי אִישׁ כֶּשֶׁר, וְאֶפְלוּ צַדִּיק גָּמוּר כֹּל יְמֵי חַיָּיו כְּמוֹ שְׂאֵנִי רוּחָה!' (אזוי וויא איך מיין איין גוטער יהוד)

אם ירצה לילך עמה לקיים כפי שיתחן הקדושה. ומי שזכה לשמע שיתחן הקדושה מפיו הקדוש הוא יודע זאת באמת ובברור. וגם אפלו עכשו כשלומדיו דבריו הקדושים יש להם גם כן כח גדול לעורר להשם יתברך לזכות לזכרי ה' באמת, למי שישים לבו היטב לדבריו ולשיחותיו הקדושים הנאמרים בזה הספר, ובשאר ספריו הקדושים. כי כל שיחה שלו היא התעוררות נפלא ונורא מאד ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אחד לפי מדרגתו. והיה באיזה מדרגה שיהיה. אפלו מי שהוא במדרגה עליונה מאד יכול לקבל דרך ישרה ועצות נפלאות מכל שיחה ושיחה שלו. וכן להפך מי שהוא בתכלית מדרגה התחתונה חס ושלום באיזה מקום שהוא, יכול לקבל דרך ישרה ועצות נכונות מכל שיחה ושיחה שלו למלט נפשו מני שחת, ולשוב אל השם באמת אם ישים לבו לדבריו היטב, ויקיים אותם באמת ובתמימות בלי שום חכמות. אשרי מי שיאחז בהם. (חיי מוהר"ן - שני"ח)

תורה קי"ט ח"ב

עולם-הזה???

ענה ואמר רבנו, זכרונו לברכה: הנה הפל אומרים, שיש עולם הזה ועולם הבא. והנה עולם הבא אנו מאמינים שיש. עולם הבא, אפשר יש גם עולם הזה גם כן באיזה עולם, כי בכאן נראה שהוא הגיהנם, כי כלם מלאים ישורים גדולים תמיד. ואמר: שאין נמצא שום עולם הזה כלל.

"כלם נולדו לעמל, ומלאים רגז ויסורין, ואין שום עצה ותחבולה להנצל מעמל וגון הזה כי אם לברח להשם יתברך ולעסק בתורה. וכמו שמובא במדרש: 'אדם לעמל יולד' אשרי מי שעמלו בתורה, הינו מאחר שכל אדם נולד לעמל, ואי אפשר להמלט מזה בשום אופן, אפלו אם יהיה לו כל חללי דעלמא, בודאי יהיה לו עמל ויסורין ונדאגות הרבה, על פן החכם עיניו בראשו שיהפך העמל לעמל של תורה, אשר בשביל זה נולד שיעמל בתורה, ואז אשרי לו, כי נצול מעמל העולם הזה וזוכה לחיי עולם הבא.

עמל 24 שעות ביממה מתהלך לו האדם דרוך כקפיץ, מוכן לכל תרחיש, עוקב אחר המסך בעי' הבא

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' שלוחין ה'

א. זְהִמַּת הַמְדַמָּה, מִשֵּׁם נִמְשָׁךְ פְּגָם תְּאֵנוֹת מִמּוֹן שְׂרוּדָף אַחַר הַמִּמּוֹן בִּיגִיעוֹת יְתָרוֹת בְּחֶנֶם וְעוֹשֶׂה מִהַטְפֵּל עֵקֶר וּמִהַעֲקֹר טָפֵל, שְׂתוּלָה הַעֲקֹר בְּהַסְבּוֹת שֶׁהֵם הַנְּסִיעוֹת וְהַסְּרָחוֹת שֶׁל הַמִּשְׁאָה וּמִתָּן וְשׁוֹכֵחַ בְּה' יִתְבָּרֵךְ. (ה - כז)

"וְאֶפְלוּ כְּשִׁמְזַכְרִין אוֹתוֹ בְּה' יִתְבָּרֵךְ וּבִתְכַלִּיתוֹ הַנֶּצְחִי הוּא אוֹמֵר, הֲלֹא כְּתִיב, "וַיִּבְרָךְ בְּכָל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה" שֶׁדָּרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה, שְׁלֹא יִהְיֶה יוֹשֵׁב בְּטַל וְכוּ'. וְאִינוּ מְשִׁים אֶל לְבוֹ לְבָלֵי הַטְּעוֹת אֶת עַצְמוֹ, כִּי בּוֹדָאי הָאֵמֶת הוּא שְׂצָרִיכִין אִיזָה עֵסֶק, אֲבָל חֲלִילָה לְהַפְּךָ הַדְּבָר לַעֲשׂוֹת מִהַסְּבָה שֶׁל הַעֵסֶק עֵקֶר וְלִרְדֹף אַחַר הַמִּשְׁאָה וּמִתָּן בִּיגִיעוֹת וְטַלְטוּלִים וְסַפְנוֹת בְּגוּף וּנְפֶשׁ פְּאֵלָה, וּמִתּוֹרָה וּתְפִלָּה עוֹשֶׂה טָפֵל עַד שֶׁהִרְבָּה מְשַׁלְּכִים עֵסֶק הַתּוֹרָה לְגַמְרֵי אֶף עַל פִּי שְׂבִיעוּרֵיהֶם הֵיוּ לוֹמְדִים מִפְּלָגִים וְכוּ' עַד שֶׁכִּמְעַט שׁוֹכְחִים גַּם אֶת הַתְּפִלָּה וְכוּ', בְּכֶרֶט בְּדוּרוֹת הַלָּלוּ ה' יִתְבָּרֵךְ יְרַחֵם."

ב. לַעֲתִיד יִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַשְּׂגָחָה לְבַד וְיִתְבַטֵּל הַבְּטַחוֹנוֹת שֶׁל שׂוֹא וְהָבֵל עַד שֶׁיִּתְבַטֵּל עֵסֶק הַסּוֹחָרִים לְגַמְרֵי. כִּי לֹא יִרְדְּפוּ יִשְׂרָאֵל עוֹד אַחַר טְרַדְתַּת הַמִּשְׁאָה וּמִתָּן רַק יִשְׁמִימוּ בְּטַחוֹנָם בְּהַשְּׂגָחַת ה' יִתְבָּרֵךְ לְבַד עַד שֶׁיִּתְקַסֵּם בָּהֶם וְעִמְדוֹ זָרִים וְרַעֲיוֹ צֹאנְכֶם וְכוּ'. (ה - ל)

ג. כִּי הוּא מִלְחָמָה גְּדוּלָה וְאִרְכָּה שֵׁיט לְכָל אָדָם בִּימֵי חַיָּו וְצָרִיךְ לְצַעֵק הַרְבָּה אֶל ה' וּלְתַלּוֹת עֵינָיו לְמִרוֹם בְּכָל פַּעַם שֶׁה' יִתְבָּרֵךְ יִלְחַם בְּעִדּוֹ וְיַעֲזְרוּ לְכַבֵּשׁ מִלְחָמָה זֹאת. וְאִז ה' יִתְבָּרֵךְ יְרַחֵם עֲלָיו וְיִוֹשְׁעוּ. (ה - לא)

ההתפתחויות, רודף אחר ההבל העובר, מלא ביגונות, מכאובות, טרדות, כעס, אכזבות.

ואין שום עצה, אין שום דרך לצאת מכל הפלוונטר השקרי והמדומה הזה, כי-אם לברוח אל התורה הקדושה, להדבק בהשם יתברך על-ידי עמל התורה הקדושה, ואז ממילא יתבטל ויפסק העמל הקשה והמתיש של המירוץ אחר 'עלמא דשקרא'.

"דעו כי יש אלקים שליט בארץ בשמים ממעל ועל הארץ מתחת חי לעד וקום לנצח ושתבח שמו לעד. והקסוף והזהב הכל הכל. ואף על פי שרב העולם הם מבני המדינה של עשירות שמתלווצצים משיחות פאלה. הבחינה היא בידם להטות שכמם לעל הגיהנם בזה העולם. פאשר בחרו להם מלבד מה שיהיה ליום הדין, וסוף ישונו המה אלינו ואנחנו לא נשוב אליהם וכבר אמר דוד המלך עליו השלום: "אל תירא כי יעשר איש וכו'". ואם יתלווצצו גם מזה ימלא פיהם חץ. בוטח בעשרו הוא משענת קנה רצוף. אלה ברקב ואלה בסוסים. ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר. כי אין מנוס מפגעיו העולם המלאים בכל בית כי אם אל השם יתברך והתורה לבד פאשר כבר הארכנו שיחתנו מזה הרבה. ועדן צריכנו לחזר ולדבר זאת בכל יום. והפכל כי אדם לעמל יולד אשרי מי שעמלו בתורה."²

התכלית

כל המעשה הנעשה עם האדם כאן בעולם, מטרתו אחת: 'התכלית'.

אך בכדי להגיע לתכלית חייב הגוף להתקשר ולהתבטל לנשמה, כך, ורק כך יזכה גם הגוף להתחבר לנשמה ולעלות ולהתעלות עמה יחד.

"כי כל מה שעובר על האדם בעולם הזה בגוף ונפש וממון, וכל מחשבה דבור ומעשה שעובר עליו בכל יום, הכל הוא רק בשביל התכלית... וממילא מובן כי מאחר שעיקר ביאת האדם לעולם הזה וכל מה שעובר עליו הכל הוא רק בשביל התכלית הטוב של עולם הבא, אם כן אי-אפשר להפריד ביניהם כלל.

וכעין שרואין בגשמיות בענין חיבור הגוף עם הנשמה, כי אף שהגוף הוא גשם עב נראה וניכר להדאי, והנשמה היא רוחנית ואינה נראית כלל, אף-על-פי-כן עיקר עצמיות האדם היא הנשמה, והגוף הוא רק בשר אדם, ותיכף כשהנשמה נפרדת ממנו, אזי הגוף הוא כלא ממש ונעשה ממנו מה שנעשה. אך כל זמן שהנשמה מחוברת בו, אזי הגוף גם כן בכלל האדם, אבל אי-אפשר להפריד ביניהם כלל אפילו רגע אחד, כי אז שב הגוף אל העפר כשהיה והרוח תשוב אל האלקים."³

החיבור

אחר שהגוף זוכה להתחבר לנשמה הטהורה, הדבוקה בתכלית – בעולם הבא בכל עת ללא הרף. זוכה גם הגוף להתחבר לאותו נועם של העולם הבא, הנועם הנפלא שעל-ידו הכל הולך כסדר וכל העמל היגיעה והמירוץ השקרי פוסק ומתבטל כליל.

"העולם הבא הוא בחינת כסדר, כי הוא עלמא דקשוט וקטן וגדול שם הוא ושם מתנהג הכל כסדר, והעולם הזה הוא בחינת שלא כסדר,

ד. עקר הגלות הוא גלות הנפש מה שבגלות המר מתגבר מאד הסטרא אחרא על הקדשה. ועקר המלחמה הוא במחשבה מה שהחיות טמאות, שהם בחינת מרפבות טמאות, שהם מחשבות רעות והרהורים רעים ורעיונים מבלבלים מתגברים על השכל שמשם כל הקלקולים, רחמנא לצלן, פאשר יודע כל אחד בנפשו. (ה - לב)

ה. תבין נפלאות ה' שרמו בדברי הקדושים עצות עמקות אמתיות המכרחים לכל אדם החס על נפשו להוציאה מגלות התאוות, ובפרט מרעיונים והרהורים רעים השוטפים על מחו ורוצים לבלע אותו, חס ושלום, שהעקר לבלי להתפחד מהם כלל, רק לעשות את שלו במה שהוא עוסק ונאפלו בשמחשבתו מורדת ויצאת לחוץ צריך לתפסקה כמו סוס בקסן להחזירה לדרך הישר. (ה - לג)

"וזהו: "במתג ורסן עדין לבלום", שצריכנו לתפס המחשבה כמו הסוס במתג ורסן. וזהו עקר תקון המחין פשוטמרין את המחין מפגם הרהורים שזה העקר, ואז זוכה לברור המדמה שהוא בחינת תקון הלבבשין."

ו. זה עקר קדשת איש הישראלי שצריך להשתדל כל גמיו שתהיה אכילתו רק בבחינת מזונא דנשמתא, ונאפלו פשאוכל לא תהיה אכילתו בבחינת מזונא דגופא שיכון, חס ושלום, בשביל הנאת גופו רק כל אכילתו תהיה בבחינת מזונא דנשמתא. (ה - לג)

ז. זה עקר שלמות התקון הנ"ל להיות מוסיף והולך בכל פעם ולא יסתפק במה שלמד כבר עם גנו או תלמידו שנחשב גם כן כגנו רק בכל פעם יוסיף והולך. (ה - לג)

ח. כל הצדיקים אמתיים שאף על פי שמתו ונקברו הם חיים וקיימים לעולם. (ה - לד)

ט. בדרך הוא בחינת צאתך ששם התגברות המחשבות המבלבלות של המדמה ביותר, שעקר התקון על ידי דברי תורה. (ה - לד)

י. בנדאי הצדיק הקמת, כמו אלהיו, הוא מנצח כל המלחמות על ידי שמגביר המחשבות קדושות על ההפך שעל ידי זה מכניע כל המרפבות דסטרא אחרא בחינת סוס ורכבו כו', שעל ידי זה נופלים ממילא כל השונאים והחולקים דסטרא אחרא. (ה - לד)

על כן מעתה חזק נאמץ בני חביבי לילך בדברי אדונינו מורנו ורבינו זכרוננו לבהרה להסתפל בכל פעם על ההרחבות והישועות וכו' ולהחיות את עצמך בכל נקדה ונקדה טובה שחוטפין בכל יום ניום. וכאשר דברתי עמכם פה על פסוק אים בפידו להן שוע, הפך בהם והפך בהם וכו'. כי עתה אי אפשר לדלג ולקפץ על הגיהנום שהוא זה העולם כמו שאמר בפרוש כי אם על ידי עצותיו הקדושות העמקות והתמימות ופשוטות מאד לכל אדם ואדם יהיה אף שיהיה בכל מקום ובכל זמן ובכל דרגא ודרגא.

(עלים לתרופה - מכתב רפ"ב)

אך כל זאת הוא רק בשביל הבחירה, שבשביל זה העלים השם יתברך את אור הקדושה בעולם הזה והסתירה מאוד, עד שאפשר להאדם בבחירתו להפריד בין העולם הזה לעולם הבא ולעשות איזה עיקר מהעולם הזה חס ושלוס, שזה בחינת שמפריד בחינת שלא כסדר מבחינת כסדר, ואז בוודאי הולך לו שלא כסדר והוא מלא יסורים גדולים תמיד וכל ימיו כעס ומכאובות, כי העולם הזה כשאינו מחובר בבחינת עולם הבא חס ושלוס, אזי הוא גיהנום ממש שהוא היפוך מהעולם הבא שהוא בחינת גן עדן, ואז אין לו בוודאי שום נחת גם בעולם הזה.

ועיקר שלימות העולם הזה הוא, כשהוא מחובר ומקושר היטב בבחינת עולם הבא, אז גם העולם הזה שלו הוא בחינת כסדר בחינת עולם הבא, כי באמת גם העולם הזה מתנהג הכל כסדר ובהשגחה אמתיית עם כל אחד ואחד, כפי בחינתו וכפי טובתו הנצחיית בעולם הבא. ומי שזוכה לידע זאת ולהאמין בזה באמונה שלימה, בוודאי הוא חי חיים טובים גם בעולם הזה."³

עולם הזה

"ובזה יש לפרש כוונות דברי רבינו ז"ל במאמר זה, שכתב: "אפשר יש עולם הזה גם כן באיזה עולם, כי בכאן נראה שהוא הגיהנום, כי כולם מלאים יסורים תמיד" – היינו שכל מהות ענין "עולם הזה", מה שאפשר לכנות אותו בשם עולם הזה לבד ובלתי מחובר בעולם הבא, הוא רק על צד הספק והאפשרות לומר כך בשביל הבחירה,

ומי שפוגם בבחירתו ומפריד באמת העולם הזה מהעולם הבא חס ושלוס, אז הוא ממש בגיהנום גם בעולם הזה ומלא יסורים וכו'. ומי שזוכה לדבק מחשבתו היטב בעולם הבא, אז יש לו חיים טובים גם בעולם הזה, רק שבאמת חיי העולם הזה שלו הם גם-כן בחינת חיי עולם הבא בחינת 'עולמך תראה בחיך'."³

חיים טובים

רק כשהאדם מואס בגיהנום הנקרא "עולם הזה" ובוחר בכל מחיר בינצח הנקרא "עולם הבא", אזי בוודאי יהיו לו חיים טובים בזה ובבא.

”וְחַיֵּי צַעַר תַּחֲיָהּ” - שְׁחִיתוֹת וְשִׁמְחָתוֹ יִהְיֶה חַיֵּי צַעַר, כִּי יְבִין שְׂבֻזָּה הָעוֹלָם אִין שׁוּם תַּעֲנוּג שְׁלֵם כָּלָל, כִּי כָל תַּעֲנוּגֵי זֶה הָעוֹלָם הֵם בְּבַחֲנֵינָת וְאַחֲרֵי־ת שִׁמְחָה תִּגְוָה גַם בְּזֶה הָעוֹלָם. מִכָּל שֶׁכֵּן מֵה שְׁעֵתִיד לָתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן עֲלֵיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. כִּי אִי אֶפְשָׁר שְׂחִיתָנְהָג הַכֵּל כַּרְצוֹנוֹ. עַל כֵּן אִי אֶפְשָׁר לְחַיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם שְׂחִיתוֹ נִקְרָאִים חַיִּים כִּי אִם כְּשִׁמְסִתְפַּק בְּמֵה שְׂיֵשׁ לוֹ וְשִׁמַּח בְּחֻלְקוֹ אֶפְלוֹ אִם אִין לוֹ רַק לְחֵם וּמִים בְּדַחֵק, כִּי אִין שׁוּם צַעַר וְיִסּוּרִים בְּעוֹלָם כִּי אִם עֲוֹנוֹת, שֶׁהֵם עֶקֶר הַמַּשְׁאוּי כְּבֵד מִכָּל הַמַּשְׁאוּת שֶׁל כָּל מִינֵי יִסּוּרִין שֶׁבְּעוֹלָם. עַל כֵּן דִּיקָא זֶה שְׁמַרְצָה בְּחַיֵּי צַעַר יֵשׁ לוֹ חַיִּים אֲמַתִּיִּים עַל יְדֵי וּבִתְרוּחָה אֲתָה עֹמֵל שֶׁהוּא עֶקֶר הַחַיּוֹת וְהַטּוֹב... וְעַיִן בְּהַשִּׁיחוֹת מֵה שְׂבֻזָּה בְּזֶה יוֹתֵר קֶצֶת. וְהַבְּאֵתִי שֵׁם מֵה שְׂקֶצֶת הָעוֹלָם מִקְשִׁין עַל זֶה עַל מֵה שְׂאֵמֵר הַתְּנָא עַל פֶּת בְּמַלְחָה וְכוּ' אֲשַׁרְיָךְ בְּעוֹלָם זֶה. שְׂבֻזָּה מִי שְׂיֵשׁ לוֹ לֵב אֲמַתִּי לְהִבִּין אֶת כָּל הַמַּעֲשֵׂה תַחַת הַשָּׁמַשׁ. יְבִין וְיִשְׁפִּיל וְיִרְאֶה שְׂאִין שׁוּם טוֹב וְחַיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם. כִּי אִם כְּשִׁמְרָצִים לִילָךְ בְּדַרְךְ הַתְּנָא הַנִּלְ”ל. וְאֵז דִּיקָא

אֲשַׁרִּי לוֹ גַם בְּעוֹלָם זֶה, כִּי בְּלֹא זֶה כָּל מִי שֶׁחָפֵץ יוֹתֵר חָפְצֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וּמְחַמְדֵּי חַיֵּי מְרִים וּמְרוּרִים בְּיוֹתֵר אֶפְלוֹ מִי שְׂיֵשׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת הַרְבֵּה פִּדְוֵעַ לְבָקִיאִים בְּהֵם, עֵצִם רַבּוּי הַמְּרִירוֹת מֵר מִמּוֹת וְרַבּוּי הַדְּאָגוֹת שְׂשׁוּבְלִים גַם בְּעוֹלָם זֶה. מִכָּל שֶׁכֵּן מֵה שְׂיִצְטָרְכוּ לָתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן לְעוֹלָם הַבָּא. עַל שְׂלֹא הַתְּנָהֲגוּ בְּמִמּוֹנָם וְעֲשִׂירוֹתָם כְּרַאוי שְׂעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר: ”עֲשֵׂר שָׁמֹר לְבַעֲלֹי לְרַעְתּוֹ”. וְעַיִן מֵה שְׂכַתּוֹב הַשִּׁיחָה הַנִּפְלְאָה שֶׁהָעוֹלָם אוֹמְרִים שְׂיֵשׁ עוֹלָם זֶה וְעוֹלָם הַבָּא וְכוּ'. שְׂכַפִּי הַנְּרָאָה בְּכָאן הוּא הַגִּיחָה וְכוּ' וּמִי שְׂיֵשִׁים לְבוּ בְּאֲמַת לְדַבְרֵי צְדִיקֵי אֲמַת יְבִין גַם בְּדַעְתּוֹ שְׂדַבְרֵי הַתְּנָא הַנִּלְ”ל. הֵם כְּנִים וְאֲמַתִּיִּים רַק עַל פִּי פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים. שְׂרַק מִי שְׁמַרְצָה לִילָךְ בְּדַרְכּוֹ הַנִּלְ”ל. אֲשַׁרִּי לוֹ גַם בְּעוֹלָם זֶה. וְכָל מֵה שְׂמִקְרָב עֲצֵמוֹ יוֹתֵר לְדַרְךְ הַנִּלְ”ל אֲשַׁרִּי לוֹ, מִכָּל שֶׁכֵּן אִם יִזְכֶּה בְּשִׁלְמוֹת לְדַרְךְ הַנִּלְ”ל. מֵה רַב טוֹבוֹ בְּעוֹלָם זֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא וְכוּ'. עַיִן לֹא רֵאתָה וְכוּ'. ה' יִתְבָּרַךְ יִשִּׁים חֻלְקָנוּ עִמוֹ. אָמֵן, כֵּן יִהְיֶה רְצוֹנוֹ.”³

חמדת העולם הזה

”הנה התנא דבי אליהו קורא לארץ ישראל ”חמדת העולם הזה” יעיי”ש, ויש לומר דמשום הכי נקרא חמדת העולם הזה דהנה מובא בליקוטי מוהר”ן ז”ל בסופו וזה לשונו: דיבר עימנו כמה פעמים מענין יסורי העולם הזה שכל בני העולם מלאים יסורים, אין גם אחד שיהיה לו עולם הזה, ואפילו העשירים הגדולים ואפילו השריטות וכו’ כי כל ימיהם כעס ומכאובות וכולם מלאים טירדות ודאגות ועצבות וכו’” יעיי”ש.

אך י”ל כי ארץ ישראל נקרא חמדת העולם הזה, כי להיושבים בה יש להם עולם-הזה, יען שמוצאים בה קורת רוח מחייהו, וכל אחד שמח בחלקו והוא תמיד בשמחה ויש להם עוה”ז, ומובן שבוודאי מתוך העולם הזה זוכין להעולם הבא. וי”ל דמשום הכא נקרא ארצות החיים כי על ידי ארץ ישראל זוכין לחיי העולם הזה ולחיי העולם הבא, והוא שני ארצות החיים.”⁵

מקורות

- 1. בראשית רבה פרשה יג: 2. עלים לתרופה - מכתב ג.
- 3. פרפראות לחכמה על התורה.
- 4. ליקוטי אור”ח - נטילת ידים לסעודה ובציעת הפת ו- ס”ד.
- 5. עונג שבת עמוד תכ”ז.

לעשות חתורות תפילות

אבי אב הרחמן, משוך עבדך אל רצונך, שיהיו כל מגמתי וחפצי ורצוני חזקים תמיד לזכות להתקרב אליך באמת, ולא אסתכל על הבלי העולם הזה כלל. ולא תרדוף מחשבתי ורצוני אחר העולם הזה כלל, כי לא במותי אקח הכל, כי אין מלויין לו לאדם בשעת פטירתו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד. ובין שיהיה לי ממון ובין לאו, בין כך ובין כך אבילה ימי בשוה, ”ומה יתרון לאדם בכל עמלו, שיעמל תחת השמש. הבל הבלים הכל הבל”.

(עי”פ ליקוטי תפילות ד - ח”ב)

תו' קט"ז ח"ב

מאחורי הסיפור

”הצדיק והאנשים כשרים לערנן שאר העולם, שבאמת הם דומים בכל תנועותיהם כשאר בני אדם בדמותם וצלמם, ואין ביניהם הפרש בגשמיים לכל סראה עיני בשור. ואף על פי כן באמת לאמתו אנו סאמינים שהם ספכשים ומבדלים לגמרי. כי איש כשר הוא ענין אחר לגמרי כנ”ל, סכל שכן הצדיקים האמתיים. וענין זה יצרך לכסה ענינים, והבן זה סאד.” (ליקוטי מוהר”ן - תורה קט”ז ח”ב)

העיכוב המוזר

של הרבי היא שישארו ללון פה הלילה, ולמחר יקבלו ממנו תשובה. האיש המבוגר שמלכתחילה לא היה מעוניין ללכת לרבי נדהם מן התשובה כי הלא אצה להם הדרך... אבל הם היו מוכרחים להשאר ללון שם. הצדיק אמר... ואם כך אין להם ברירה אחרת.

אתא בוקר, מיד אחרי התפילה ניסו שוב להכנס לרבי. אך כמו אתמול עד שהגיע תורם לדבר עם הגבאי... נכנס הגבאי לרבי בשנית ויצא עם תשובה: להשאר ללון פה עוד לילה אחד! התשובה נחתה עליהם כרעם. ”מי היה צריך את זה? מי?” הרהר המבוגר בזעם כבוש, אבל לקיים את דברי הצדיק הם היו מוכרחים. אפילו בחריקת שיניים...

כך התעכבו השניים עד יום שלישי... וביום שלישי קיבלו את התשובה מהצדיק שישעו לדוכס אבל--- שלא יסעו בדרך הרגילה כי אם בדרך פלוגית שהיא ארוכה ומסובבת!

האיש המבוגר כבר לא עצר ברוחו והתמלא קצף וחימה על כל העיכובים השונים והמשונים שמשבשים להם את שליחותם ומי יודע מה כבר יצא מכל המסע הזה ומכל טרחתם ומסירות-נפשם למען הקהילה... המשך בעמ' הבא

השניים יצאו לדרך מלווים בתפילותיהם של כל בני הקהילה. ביום ראשון בבוקר הגיעו לקהילת קודש מעזריטש שהיתה על דרך נסיעתם. הם עצרו באכסניה והתפללו שם, בנתיים שוחחו עם בעל האכסניה שהתענין בחמימות לאן פניהם מועדות, הם סיפרו לו דברים כהווייתם כשפניהם עגומות מן המצוקה בה הם שרויים. בעל האכסניה לא נתן להם לסיים והאיץ בהם ללכת לצדיק הקדוש והנורא השוכן בעיר, המגיד הגדול ממעזריטש זי”ע.

המבוגר בין השניים לא התלהב מהרעיון ולא שש לבצעו, אך הצעיר לא היה מוכן לוותר. הוא שכנע בטוב טעם את המבוגר שכדאי ללכת לצדיק ואכן כך עשו.

בהגיעם לביתו של הצדיק מצאו חדר המתנה הומה אדם, עם-רב צבא על דלתות הצדיק בצפיה לחלות פני מלך, השניים ישבו והמתינו כמה שעות וזאת בשעה שהם לחוצים כל כך בזמן, וכל דקה יקרה להם מאוד. סוף סוף הם מצאו את הגבאי הסבירו לו את בקשתם ואמרו לו כי רצונם להכנס אל הצדיק. נכנס הגבאי אל הרבי אחר יצא אליהם ואמר שתשובתו

סבל רב היה מנת חלקם של אנשי העיר בקהילה אחת מקהילות ישראל שבגולה. האחראי לסבל היה הקומיסר הערל שהיה אכזר ורע מעללים. הוא נגש בהיהודים ללא רחם והתעלל בהם באופן מרושע עד מאוד. סאת יסוריהם כבר עלתה על גדותיה וכשל כח סבלם. לאחר חקירה ודרישה הגיעו לעצה שתוכל בעזרת ה' להצילם ממעלליו של הרשע - והיא, לפנות לדוכס שהיה אחראי על הקומיסר ולתנות לפניו את מצבם הנורא. מקום מגוריו של הדוכס היה מרוחק מהם כשמונים פרסאות.

בכובד-ראש נבחרו שני נציגים מבני הקהילה. שניהם חשובים ומכובדים. אחד מהם מבוגר ונשוא פנים והשני דוקא צעיר לימים, שניהם נראים מתאימים בעזרת ה' לתפקידם הגורלי - לנסוע לדוכס ולהשתדל בעד בני קהילתם. שליחות לא פשוטה כלל וכלל...

אך בעיה עקרית עמדה בפניהם - המרוץ נגד השעון. היות שזמן סיום החוזה של הדוכס עם הקומיסר עמד להסתיים בימים הקרובים ממש, היה כל עיכוב קטן ממש קריטי והרה גורל, שלא יחמיצו חלילה את ההזדמנות הנדירה הלזו.

כולם תולים בהם תקוות... רק שלא יהא לשוא יגיע עם כל השינויים המוזרים שנכפו עליהם... הוא קיטר וקיטר אבל לקיים את דברי הצדיק הם היו מוכרחים. והנה בנסיעתם במר נפשם על עיכובם, נתקשרו השמים בעבים וירד עליהם הגשם מן השמים, ממש גשם שוטף. ובתוך כך תעו מן הדרך ושעון החול שלהם הולך ואוזל אוזל והולך וצערם גדול מנשוא. ונסעו כך עד שבאו לכפר אחד בפחי נפש. כשהם מקוררים מן הגשם, ונשארו שם ללון. את הסוסים שלהם נתנו לערל אחד שירעה אותם בלילה, וצוו עליו שיביא הסוסים בהשכמה.

למחרת השכימו ועמדו להתפלל, גמרו תפילתם ועדיין לא הביא הערל את הסוסים, והיה להם צער גדול מאוד מעיכובם, כי שעון החול... ונתייראו שיאחרו את המועד ויפסידו את מטרם הנכספת.

בנתיים הגיע ובא הערל וסיפר שנתפסו הסוסים לחצר השר, מפני שנמצאו כשהם מזיקים. השניים עמדו חסרי אונים ובאיבוד עשתונות מוחלט. אנה הם באים? הם התחננו בפני בעל המלון שיסע לאותו שר לבקש את הסוסים. אך בעל הבית השיב שבוודאי לא ילך לשר, כי מלבד שבוודאי לא יחזיר את הסוסים, אלא אפילו יכה אותו מכות אכזריות, כי זו דרכו מעולם... זהו שר מושחת ורע לב. ורצו לשלם לבעל הבית כדי שילך לשם, אך הלה לא רצה בשום אופן כי גופו חביב עליו מממונו...

בלית ברירה הלכו הם בעצמם במר נפשם אל השר הרשע.

בשיניים נוקשות הגיעו לארמונו ובחצרו הם מבחינים בעבד אחד שהיה מוכר להם, ואכן הי משרתו של הדוכס המהולל שאליו פניהם מועדות בבקשה ובתחינה שיצילם מן הקומיסר האכזר. המשרת הבחין בהם וגם הוא זיהה אותם משום שהיה מתלזה לדוכס בביקוריו אצל הקומיסר. פתחו עימו בשיחה ושאלו אותו מה מעשיו כאן והשיב להם לא פחות ולא יותר כי הדוכס עצמו נמצא כאן זה עתה! כלומר--- אם היו מגיעים לביתו לא היו פוגשים אותו שם כלל!!!

כשהם משתוממים והמומים החלו להתבהר במוחם ערפילי הכעס והם התחילו להבין שיש דברים בגו. שעיני הרבי הצדיק צופיות מקצה העולם ועד קצהו! מה חבל שהרהרו אחר דבריו הקדושים...

חיש הפגיש אותם המשרת עם הדוכס, הדוכס היה נינוח וטוב לב והקשיב בהזדהות לכל דבריהם, ואמנם דבריהם פעלו את פעולתם בצורה מופלאה יוצאת מגדר הרגיל! הוא צייד אותם במכתבים הדרושים לטיפול בכל בעיותיהם ושמחתם הרקיעה שחקים. גם את הסוסים ביקשו ממנו שידאג להחזיר להם והוא עשה זאת בקלילות רבה.

כשיצאו מן הארמון עמדו שניהם מרוגשים ונפעמים. בעיניים מלאות דמעות חישובו יחדיו את שרשרת-הניסים שתיכנן להם המגיד הקדוש, עד-כדי-כך שחזרו לאחר סיום השליחות עטורי תהילה עוד לפני הזמן המתוכנן!

המסר העז של - אמונה בדברי הצדיק גם כשנראים תמוהים או הפוכים מן המציאות - נחרת בליבם ונצרב בנשמתם לעד!!!

"כָּל אֱלוֹ שְׂזוּכִין לְאִמּוֹת חֲכָמִים וְנוֹסְעִים לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּלֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם צַדִּיקִים עַל שֵׁם הַצַּדִּיק שֶׁהֵם מְקַרְבִּים אֵלָיו 'כִּי הַמַּחְבֵּר לְטָהוֹר טָהוֹר', וְעַל כֵּן הֵם נִחְתָּמִין לְאֲלֹהֵי חַיִּים כִּי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת כּוֹלֵל מִיַּד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּשֵׁם הַפּוֹלֵל בְּבַחֲנֵי קִדְשֵׁי קִדְשִׁים.

כִּי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת יֵשׁ לוֹ כַּח יוֹתֵר מִן הַפְּהֵן הַגָּדוֹל שֶׁנִּכְנַס לְפָנָיו וְלִפְנֵים כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רְבוּתֵינוּ זְכָרוֹנֵם לְבִרְכָה יִקְרָה הֵיא מִפְּנֵינִים שֶׁהַחֶכֶם הָאֲמֵת יָקָר מִכֵּהֵן גָּדוֹל שֶׁנִּכְנַס לְפָנָיו וְלִפְנֵים, וְעַל יְדֵי זֶה נִחְתָּמִין לְאֲלֹהֵי חַיִּים כִּי מִשֵּׁם נִמְתָּקִים כָּל מִינֵי דִינִים שֶׁבְּעוֹלָם."

(לקוטי הלכות חו"מ - הלכות שכירות פועלים)

עניני דיומא - חודש אלול

"51 זה לא 52!"

רב אחד נכנס אצל תלמידיו, אמר להם: "51 זה לא 52! 51 זה לא 52!" וכך חזר כמה פעמים בהתלהבות גדלה והולכת. שאלו התלמידים בפליאה: ילמדנו רבנו למה כוונתו? אמר להם: כאשר נמלט לוט מן העיר סדום המתהפכת ונחרבת, מיהר לברוח לעיר "מצער", ואמר למלאכים שהצילו אותו: "הִנֵּה נָא הָעִיר הַזֹּאת קִרְבָּה לְנוֹס שָׁמָּה, וְהֵיא מְצַעֵר...!" (בראשית יט טו). העיר מצער היתה אף היא מלאה חטאים, כמו העיר סדום, אלא שהיא לא נחרבה כמו סדום. מדוע? משום שהעיר סדום היתה עיר ותיקה יותר מן העיר מצער, ולכן סאת [מכסת] העוונות שלה כבר התמלאה, אך מצער שהיתה עיר צעירה יותר, למרות חטאיה הרבים - עדיין לא התמלאה סאתה, ולכן לא נחרבה. ובכמה שנים היתה סדום ותיקה יותר ממצער? - בשנה אחת בלבד! בעת הפיכת סדום - היתה העיר סדום בת 52 שנה, ואילו מצער בת 51 שנה. ועל הפרש זה של שנה אחת של חטא - זו נהפכה וזו לא נהפכה! (שבת י"ע"ב).

אחה... 51 זה לא 52! אדם יכול לחשוב לעצמו: הנה לפני עשר שנים נחתמתי לחיים למרות שלא השתנית, לפני חמש שנים גם נחתמתי לחיים, וכן לפני שנתיים, ולפני שנה... גם השנה אין אני צריך לפשפש במעשי כדי להיחתם לחיים, אמשיך במעשי כרגיל. לא ולא! שהרי 51 זה לא 52! (הימים הנוראים בהלכה ובהגדה)

הספר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל
057-3155-466

לקוטי מוהר"ן

תורה צ"א ח"ב

"כָּל אָדָם בְּאֶשֶׁר הוּא שָׂם, הוּא צָרִיךְ לְקַשֵּׁר שְׂכּוֹל מִמְּקוֹם שֶׁהוּא לְהַתּוֹרָה וְלֵה שֵׁם יִתְבָּרַךְ."